

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/758/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2213201583
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2213201583.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Silvie Hýbelovej a sudcov: Mgr. Fedora Benku a Mgr. Renáty Gavalcovej, v právnej veci navrhovateľa: X. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. č. X/XX, Q. Z. V., proti odporkyňi: F. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. C.. XXXX/X, V., zastúpená splnomocnenou zástupkyňou: Mgr. P. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. C.. XXXX/X, V., o zrušenie výživného na plnoleté dieťa, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 17. júna 2014, č. k. 5C/29/2013-106, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa mení tak, že vyživovacia povinnosť navrhovateľa voči odporkyňi sa r u š í s účinnosťou od 01.04.2015.

Žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov tohto konania.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa rozsudkom napadnutým odvolaním zamietol návrh navrhovateľa, doručený súdu prvého stupňa dňa 01.02.2013, ktorým sa domáhal zrušenia vyživovacej povinnosti na odporkyňu z dôvodu, že táto je schopná sama sa živiť, nakoľko presiahla štandardnú dĺžku štúdia. Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že odporkyňa s návrhom nesúhlasila, tento žiadala zamietnuť z dôvodu, že stále pokračuje v štúdiu a v súvislosti s prípravou na povolanie má zvýšené náklady s vykonávanou povinnou praxou popri štúdiu. Súd prvého stupňa zistil, že výživné na odporkyňu bolo určené rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 05.11.2012, č. k. 6P/11/2012-53, ktorým súd zvýšil výživné na odporkyňu z pôvodnej sumy 2.700,- Sk mesačne na sumu 200,- eur mesačne od 23. januára 2012. Ďalej zistil, že odporkyňa pokračuje v štúdiu na vysokej škole v Nemecku, v odbore zverolekár, ktoré štúdiom ukončí 11. semestrom a to v zimnom semestri v roku 2014 s tým, že po skončení 3. ročníka univerzity v Brne uspela v zahraničí, kde bola prijatá na vysokú školu, kde začala študovať od 1.ročníka. Právne súd prvého stupňa vec posúdil podľa § 78 ods. 1 až 3, § 62, § 75 Zákona o rodine. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že od posledného rozhodnutia o výživnom v novembri 2012, keď súd skonštatoval príjem navrhovateľa 800,- eur sa jeho príjem nezmenil až do októbra 2013, ku ktorému dátumu došlo k miernemu zvýšeniu na sumu 821,- eur. Navrhovateľ je evidovaný ako pacient, liečený na diabetes od roku 2010. Tento jeho zdravotný stav existoval aj pri ostatnom rozhodnutí o výživnom. K rozviazaniu pracovného pomeru došlo na základe dohody o skončení pracovného pomeru dňom 14.11.2013, čo spochybňuje tvrdenia navrhovateľa o výpovedi danej zo zdravotných dôvodov. Od 01.04.2014 je navrhovateľ zamestnaný s hodinovou mzdou 2,88 eur. Má ďalšiu vyživovaciu povinnosť na plnoletú T., nar. v roku XXXX, ktorá študuje na Prešovskej univerzite, formou denného štúdia. V prípade odporkyne sa pomery nezmenili, táto pokračuje v štúdiu na zahraničnej univerzite, ktorá skutočnosť tu bola aj v čase ostatného rozhodnutia o výživnom, takže existujú u nej tie isté podmienky. Listinné dôkazy predložené odporkyňou vyvrátili tvrdenia navrhovateľa o jej príjme popri štúdiu, odporkyňa pokračuje v dennom štúdiu, výška výživného doposiaľ určená v sume 200,- eur je minimálna, ktorou je schopný

navrhovateľ vzhľadom na svoje možnosti a schopnosti prispievať odporkyni na výživu do doby, kým nie je schopná sama sa živiť, čo znamená, že nie je sebestačná. Vzhľadom na tieto skutočnosti súd návrh navrhovateľa na zrušenie vyživovacej povinnosti ako neodôvodnený zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., keď úspešnej odporkyni v konaní náhradu trov nepriznal.

Proti tomuto rozsudku súdu prvého stupňa v zákonom určenej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Uvedol, že súd prvého stupňa postupoval v konaní pomaly, zaujímal sa o vymyslené tvrdenia p. F. z H.T., že pracuje v nejakej firme v B., ktoré tvrdenia boli z dôvodu, aby zavádzali súd a oddialili jeho rozhodnutie. V sledovanom období od 12/2012 do 8/2013 súd uviedol, že jeho príjem je 821,- eur, čo je nesprávne. Jeho príjem v tomto období bol 650,- eur, súd k čistému príjmu 650,- eur prirátal cestovné náklady, ktoré mu spätne firma vyplácala. Firma ich posielala na pracoviská v Čechách, za vlastné peniaze si kupoval cestovné lístky, stravu, čo potom spätne firma vracala v cestovných náhradách. Od 29.10.2013 bol nezamestnaný, vznikol mu nárok na podporu v nezamestnanosti v sume 489,15 eur. Od 15.05.2014 pracuje v K. a.s. X. s čistým mesačným príjmom 650,- eur. Súd prvého stupňa tak neúplne zistil skutkový stav veci, nevykonával ním navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie skutočností, že odporkyňa má svoj vlastný príjem a či matka odporkyne prispieva na jej štúdiá. Odporkyňa účelovo zmenila účet v Nemecku, aby z pôvodného účtu nebolo možné zistiť jej príjmy. Súd uprednostňuje výživné na odporkyňu, ktorá už 8 rokov študuje ten istý odbor, pred štúdiom jeho dcéry T., ktorá štúdiom na univerzite začala, teda má oveľa vyššie výdavky na začiatku štúdia. Súd tak rozhodol nelogicky, s mnohými chybami a neznalosťami.

Odporkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedla, že je síce plnoletá no nie je schopná sama sa živiť, príjmy má len z výživného, ktoré jej poskytujú rodičia a sestra, ktorá ju tiež finančne podporuje počas celej doby štúdia. Sama však má už vlastnú rodinu, vlastné deti, ktoré je povinná vyživovať. Jej majetkové pomery nie sú lepšie, ako pomery samotného navrhovateľa, ktorý si dovolil luxus byť dobrovoľne nezamestnaný. Nevlastní nijaký hnutel'ný ani nehnuteľný majetok, nemá v Nemecku nárok ako občan inej krajiny na študentský príspevok ani študentskú pôžičku. Počas štúdia v zahraničí má prakticky možnosť pokryť vlastné výdavky i to len na najzákladnejšie životné potreby jediným zdrojom príjmu výživným. Jej štúdiom je aj časovo veľmi náročné, preto vykonávať brigádnicu prácu popri štúdiu nie je možné.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - účastník konania proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný, preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce, v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p., postupom podľa ust. § 214 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa nie je vecne správny.

Predmetom konania vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 5C/29/2013 je zrušenie vyživovacej povinnosti navrhovateľa na odporkyňu ako plnoleté dieťa.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorým bol návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietnutý.

Z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že navrhovateľ návrhom podaným na súd prvého stupňa dňa 01.02.2013 sa domáhal zrušenia svojej vyživovacej povinnosti na odporkyňu ako plnoleté dieťa z dôvodu, že menovaná žije v Nemecku, presiahla už vek 25 rokov, takže má za to, že je schopná sama sa živiť. Výživné na odporkyňu bolo navrhovateľovi určené naposledy rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 05.11.2012, č. k. 6P/1/2012-53, ktorým súd zvýšil výživné zo sumy 2.700,- Sk na 200,- eur mesačne od 23. januára 2012, keď v tej dobe odporkyňa bola študentkou veterinárnej medicíny v zahraničí na Freie Universität Berlín. Navrhovateľ dosahoval príjem 800,- eur mesačne, mal ďalšiu vyživovaciu povinnosť k plnoletému dieťaťu, dcére T. V čase rozhodovania súdu prvého stupňa bola odporkyňa naďalej študentkou Freie Universität Berlín na dennom štúdiu. Nebolo preukázané žiadnym relevantným spôsobom, že by mala príjem v takej výške, z ktorého by bola schopná sama sa živiť. Navrhovateľ od 14.11.2013 bol nezamestnaný, keď pracovný pomer skončil na základe dohody o

skončení pracovného pomeru, pričom nepreukázal svoje tvrdenie, že k skončeniu pracovného pomeru došlo zo zdravotných dôvodov. Od 15.05.2014 je zamestnaný, stále má jednu vyživovaciu povinnosť na plnoletú dcéru T., pochádzajúcu z terajšieho manželstva, ktorá tak isto študuje formou denného štúdia na vysokej škole.

Podľa § 62 ods. 1 Zákona o rodine plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že vyživovacia povinnosť rodičov k deťom vyplýva priamo zo zákona a nie až na základe rozhodnutia súdu. Plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom trvá dovtedy, kým deti aj po dosiahnutí plnoletosti nie sú schopné samé sa živiť (napr. počas prípravy na budúce povolanie). Schopnosť dieťaťa samo sa živiť nemožno posudzovať iba so zreteľom na dosiahnutý vek a stupeň telesnej a duševnej vyspelosti, ale aj so zreteľom na to, ako je dieťa po mravnej a charakterovej stránke pripravené menovite výchovným pôsobením rodičov podieľať sa svojou činnosťou na spoločensky užitočnej práci.

V priebehu odvolacieho konania odporkyňa súdu doložila listinné dôkazy, z ktorých vyplynulo, že dňom 31.03.2015 ukončila vysokoškolské štúdium, dennou formou na univerzite Freie Universität v Berlíne a od 01.04.2015 nastupuje do zamestnania, taktiež v Nemecku.

Vzhľadom k všetkým vyššie uvedeným skutočnostiam, tak odvolací súd dospel k záveru, že v čase, keď súd prvého stupňa rozhodoval o návrhu navrhovateľa o zrušenie vyživovacej povinnosti, tento návrh nebol dôvodný z dôvodu, že v tej dobe odporkyňa naďalej študovala, pripravovala sa na budúce povolanie formou denného štúdia. Skutočnosť, že presiahla už vek 25 rokov nemá žiaden relevantný dopad na zrušenie vyživovacej povinnosti. Bolo preukázané, že odporkyňa študovala plynule, skutočnosť, že po ukončení bakalárskeho štúdia na Slovensku začala študovať na inej vysokej škole od začiatku 1.ročníka, takisto nemôže byť dôvodom pre zrušenie výživného z dôvodu, že plynule prestúpila a vždy študovala formou denného štúdia. Takže v čase, keď rozhodoval súd prvého stupňa neboli ešte dôvody na zrušenie výživného. V priebehu odvolacieho konania sa však pomery zmenili, odporkyňa ukončila vysokoškolské štúdium dennou formou a zamestnala sa. Takže možno konštatovať, že v zmysle zákona je schopná sama sa živiť, v dôsledku čoho navrhovateľovi ako povinnému rodičovi zanikla vyživovacia povinnosť voči nej.

S prihliadnutím k všetkým vyššie uvedeným skutočnostiam, preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 220 O.s.p. zmenil tak, že vyživovaciu povinnosť navrhovateľa voči odporkyňi zrušil s účinnosťou do 01. apríla 2015.

O práve na náhradu trov tohto konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 2 O.s.p. za použitia ust. § 142 ods. 2 O.s.p. tak, že žiadny z účastníkov nemá na ich náhradu právo, keď skonštatoval, že žiaden z účastníkov nemal vo veci plný úspech. Navrhovateľ žiadal zrušiť výživné, toto bolo zrušené, takže v tejto časti bol úspešný, avšak žiadal výživné zrušiť s účinnosťou od podania návrhu teda od 01.02.2013, avšak vyživovacia povinnosť bola zrušená až do 01.04.2015, takže v tejto časti navrhovateľ úspešný nebol.

Uvedený rozsudok bol v senáte prijatý pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.